

POZVÁNKA na Cesty

STUDIUM

ZAHRAŇÍ

FAKULTA
HUMANITNÍCH STUDIÍ
Univerzita Karlova

Obsah

Osm zásad všedních dní ve Velké Británii	4
Proč jet studovat (bádat) do Kansai?	9
Velký jazyk, kterým mluví málo lidí. Aneb s islandštinou o kus dál dojdeš	14
Óda na Kodaň a paradox homogenní rozmanitosti	19
Durham – TOP 10 vlastností z TOP 5 britské univerzity	24
Važ si své koleje aneb jak si najít ubytování v Japonsku	31

„Jednou se tam podívám. Až bude kdy. Až budu mít peníze. Až se pořádně naučím jazyk. Až...”

Už nemusíte čekat. Teď je kdy, teď jsou peníze a jazyk vás čeká přímo na místě. Ať už se chcete podívat někam, kam jste vždycky chtěli, naučit se cizím řečem nebo prostě vyrazit na zkušenou, máte příležitost. Jmenuje se studium v zahraničí a zbývá jen chytit ji za pačesy; na zbytek dostanete stipendium a s přípravou vám pomohou ochotní pracovníci zahraničního oddělení.

Studenti, kteří vyjeli studovat do zahraničí, jsou velmi rozmanití, zpravidla se však po svém návratu jednomyslně shodnou na jednom: rozhodně to stálo za to a přineslo jim to do života mnoho nového a obohacujícího. Napříště už o tom nemusíte jen slýchat. Můžete to být vy, kdo bude nadšeně a zapáleně vyprávět o svých zážitcích a zkušenostech a inspirovat další generace studentů. Zrovna tak, jako to na následujících stránkách činí vaši starší spolužáci, kteří si splnili svůj sen.

Osm zásad všedních dní ve Velké Británii

Žít v Anglii jsem chtěla vždycky, nepamatuji si dobu, kdy tomu tak nebylo, takže když jsem dostala možnost (díky programu Erasmus+) studovat ve Velké Británii, hned jsem po ní chňapla. Dostala jsem se na univerzitu v Durhamu, což je jedna z nejprestižnějších univerzit ve Velké Británii – je v TOP 5, ale o tom až příště – a Durham je, řekněme, středně velké město v severovýchodní části ostrova; do Skotska, co by kamenem dohodil.

Co se týká cestování, nejsem zrovna Emil Holub, ale párkrát jsem už hranice překročila a stará jsem už dost, abych si uvědomila, že Slunce nesvítí jen na moji rodnou hroudu. Když jedu do nějaké cizí země, baví mě sledovat maličkosti, všední život, malé detaily. Evropa se podle mě kulturně nedá rozdělit na západní, střední, východní, severní atd. Každá jednotlivá země má svůj “svéráz”, který ji dělá naprosto odlišnou a jedinečnou.

Sepsala jsem pár věcí, které jsou ve Velké Británii nedílnou součástí každodenního života.

1 Déšť a deštníky. Dobře, začněme od nejznámějšího. Déšť. Byla jsem v Londýně, v jižní Anglii, na východě a žiju na severu a deštivých dnů jsem tu zažila minimum. Ale když prší, tak to ani nepoznáte. Tedy, vy normálně zmoknete, ale nepoznáte to z okna, protože většina Britů prostě nenosí deštníky – podle deštníku poznáte turistu nebo mezinárodního studenta. Netuším, proč tomu tak je, ale bez bodu č. 1 by nebyl bod č. 2.

2 Popotahování. Moje paní učitelka angličtiny ze střední mi řekla, ať se připravím na to, že budu permanentně nastydlá a budu neustále popotahovat. To je jedna z věcí, která mi tady opravdu vadí. Nevím, jestli je to mnou, ale tenhle zlovyk mi přijde opravdu nechutný. A dělají to všichni, všude a pořád, opravdu. Vždyť to přeci není tak složité vytáhnout papírový kapesník a vysmrkat se! Pravda zas je, že najít v obchodáku papírové kapesníky je nadlidský úkon.

3 Čaj, čaj, čaj. Británie patří mezi země s nejvyšší spotřebou čaje na osobu na světě. Čaj je odpovědí na všechno. Je ti zima, teplo, špatně? Máš hlad, nudíš se, nevíš, co bys? Dej si čaj. Dokonce i bezdomovci na ulici vás požádají o drobné na “a lovely cup of tea”, vážně! Navíc se tady čaj pije s mlékem. Není to tak nechutné, jak to zní; mně to tedy dost chutná. Ne, opravdu,

kdo nad tím ohrnuje nos, ten to nejspíš nikdy nezkusil.

4 Přízvuk. Ano, v Británii se mluví anglicky, překvapivě. Ale překvapivě nemusíte rozumět všemu, co se vám říká, protože i angličtina má svoje dialekty. Popravdě, když rozumíte někomu z jižní části země, je velká pravděpodobnost, že nebude rozumět ani slovo někomu ze severu. Já totiž nejsem [lejdy from jang strýt], ale [lajdy from jung štrýt]; a to je kapka v moři. V obchodě jsem první dny zmateně koukala na prodavačku a nevěděla, jestli po mě chce občanku nebo se ptá, jestli mám dost tašek. No, stejný jako když Pražák jede do Brna.

5 Krátké rukávy. Kamkoliv půjdete, kdykoliv a z jakéhokoliv počasí, vždy potkáte někoho, kdo si vykračuje v tričku či v kraťasech – nejlepší jsou ti v tričku i v kraťasech. Další prvenství; Britové jsou celosvětově považováni za nejotužilejší národ, předběhli i Eskymáky! Není divu, že popotahují.

6 “Shop, till you drop”. To, že dneska jezdí rodiny na celodenní výlety do obchodních center, není až tak zvláštní. Ale v Británii jedou nonstop televizní teleshoppingové kanály, kde můžete koupit prakticky cokoliv. Nejen, že se vysílají 24/7, ale očividně mají i vysokou sledovanost, protože zabírají cca 30% nabízeného televizního programu – vážně, seděla jsem u

televize a čárkovala. Horst Fuchs by byl pyšný!

7 Srpce, cvrčky a galeony. Pokud jde o platidla, je to stejné jako v knize o Harry Potterovi – Bradavice jsou prý někde ve Skotsku – čert aby se v nich vyznal. Malé mince mají větší peněžní hodnotu než ty větší mince, ale jenom některé. Další jsou hranaté, různých velikostí, pak jsou i kulaté stejné hodnoty... Zlaté euro! Já to vyřešila po svém, platím kartou a aspoň nedělám v obchodech fronty.

8 Vděk. Studuji antropologii, pracovala jsem s lidmi a pro lidi a věřte, že jsem už musela řešit různé situace a „řešit“ různé lidi. Ale ještě jsem se nesetkala s takovým přístupem k ostatním lidem, věcem a celkově k životu, jako mají Britové. Přijde mi, že dokážou ocenit lidskou práci, a od toho se odvíjí vděčnost, kterou mají k věcem a k lidem okolo sebe. Navíc jsou opravdu milí, vstřícní a vždy ochotní pomoci. Jedno jde s druhým, že? Ale nechci zevšeobecňovat – na druhou stranu, výjimka potvrzuje pravidlo.

Anežka Mejzrová

studentka navazujícího magisterského oboru *Obecná antropologie – integrální studium člověka*

Někdo sní o Anglii, jiný raději exotiku dalekých zemí a kulturu diametrálně odlišnou od naší evropské tradice. I tomu se otevírají co do studia v zahraničí široké možnosti. Je jedno, zda vás srdce táhne do Německa nebo do Japonska. Stačí ho poslechnout.

Proč jet studovat (bádat) do Kansai?

Proč jet studovat či bádat do Japonska? Mnozí čtenáři by jistě našli svoje osobní důvody – moje zahrnují street food, moře a staromilství. Trpím vnitřním hlasem, který mi říká, že pokud se ke svému výzkumu nemusím na nějaký čas přestěhovat na druhý konec světa, naučit se cizí ne-indoevropský jazyk a vyplnit před odletem několik kolonek žlutého mezinárodního očkovacího průkazu, nebyl by to ten správný románový antropologický zážitek.

Japonsko je v tomto ohledu ještě velice decentním a bezpečným řešením – kriminalita velice nízká, těch očkování nakonec není tolik (a všechna jen velmi preventivní) a i bez znalosti jazyka člověk hlady neumře. Funguje tu hromadná doprava, kanalizace a svoz odpadu, voda z kohoutku je až na výjimky pitná. Na vysokých školách se dá studovat vše od historie přes ekonomii, politologii až po filosofii a antropologii (což nebývá v Asii vždy pravidlem). Většina univerzit nabízí mezinárodním studentům předměty v anglickém jazyce, zvláště na bakalářském stupni studia. Ale pořád se tu dá zažít kulturní vykořenění, v dobrém i ve zlém, což ve výsledku není vůbec zkušenost k zahození.

Sebrala jsem tedy odvahu a chci zažít nějaké to Japonsko – kam

se vydat? Mnozí by měli tendenci směřovat do hlavního města – „Miluji Tokio!“ je neotřesitelný argument. Mám pocit, že se ve stožích racionálních motivačních dopisů občas zapomíná, že náhodný, nevysvětlitelný hlas srdce a podvědomí často hraje stejnou, ne-li větší roli, a u výběru destinace k zahraniční výměně to platí skoro dvojnásob.

Pokud ale váháte, zvažte oblast Kansai (střed největšího ostrova Honšú, zejména konurbace Ósaka-Kjóto-Kóbe-Nara; z Prahy letecky stejně dobře dostupná jako hlavní město) – obsahuje

totíž všechny fasety archetypálního zážitku „japonskosti“, který si jímavá duše Evropanova dokáže představit: od neonů mrakodrapů mnohamilionové megalopole a nočního života přes dobré suši a street food na špejli, červené javorové listí v tradičních zahradách a chrámech a zvuk rolniček šintoistické svatyně až po dámy (a pány) v kimonech na nedělním špacíru po starém Kjótu. Je tu také levněji než v Tokiu a regionální speciality stojí za to – hlavně okonomiyaki. Hotový život mezi cyberpunkem a anime s přírodou na dosah.

Alexandra Lichá

studentka doktorského oboru *Integrální studium člověka – obecná antropologie*

Malá šintoistická svatyně Inariho na rohu ulice, Shinkaichi, Kóbe. (Takovéhle malé, a dokonce ještě menší, svatyně jsou tu velice běžné.) [#svatyně](#)

Pasáž v Shinkaichi, staré oblíbené zábavní čtvrti v Kóbe, nyní v úpadku. [#obchodák](#)

Naučit se cizí jazyk není málo, neboť jak praví známé přísloví, kolik řečí umíš, tolikrát jsi člověkem. Lze si jen těžko představit lepší příležitost k osvojení cizí řeči než výjezd do země, v níž se touto řečí mluví a kde budete obklopeni rodilými mluvčími. Jediné, co by snad opravdu mohlo být lepší, je učit se ji v dané zemi obklopeni rodilými mluvčími a ještě navíc skvělými spolužáky z celého světa.

Velký jazyk, kterým mluví málo lidí.

Aneb s islandštinou o kus dál dojdeš

Také vás vždy potěší, když slyšíte někoho s odlišným přízvukem, jak se snaží říct aspoň „dobrý den“? Když je schopen říct i víc, začínám se ptát, co takového člověka přiměje k tomu, že se začne učit česky. Jenže takových asi není moc, nebo na ně nemám štěstí. Ale vždycky je to příjemné. A ať už je to turista, nebo někdo, kdo se v Čechách na nějakou dobu zdrží, asi si tím většinu domorodců získá.

Na Island jsem odjela i s tímhle záměrem – naučit se něco islandsky. Z respektu ke kultuře, ze snahy trochu víc porozumět dění kolem sebe. Při prvním poslechu souvislé řeči jsem si říkala, že budu ráda, když si objedná kafe a opravdu ho dostanu. Nečekala jsem, že skončím jako student programu Icelandic as a Second Language, Practical Diploma.

Než jsem ale vůbec dorazila na univerzitu, odjela jsem do Západních fjordů na intenzivní kurz. Bohužel už na něj není žádný příspěvek z programu Erasmus+, i tak se ta zkušenost vyplatila. Tři týdny v jednom z fjordů, kolem hotelu jen pár chat, kostel a botanická zahrada (ta mě docela překvapila). Núpur je

podle ředitele tamního univerzitního centra uprostřed ničeho. Ale nemohla jsem úplně souhlasit. Nebo mě asi prostě fascinuje „nic“.

Když píšu tyhle řádky, jsem už zabydlená v Reykjavíku, našla jsem si oblíbenou kavárnu a naproti mně sedí Jan. Je z Německa a v Núpuru jsme byli spolužáci. Pijeme kávu, on pracuje na eseji a já si doteď snažila natrénovat islandské skloňování. Občas si dáme pauzu a zapovídáme se. Islandské počasí, problémy ve škole, příští koncert, kam se chystáme.

Schopnost objednat si kávu v místním jazyce nebyla to jediné, co jsem v Núpuru získala. Byla jsem ve skupině třiceti lidí, mezi kterými se našlo pár, se kterými se po celou dobu vídám. Kromě členů početné německé party jsem se seznámila s jednou Japonkou, několika Američany, bláznivou rugbystkou

ze Skotska, Kanadankou studující operní zpěv, slečnou z Dánska, z Norska... Seděli jsme spolu v učebně, vyškrábali se na nejvyšší horu v okolí, jezdili na koních. A když jsme někdy po

dopoledních lekcích už mysleli, že nám z islandské gramatiky praskne hlava, převlékli jsme se do plavek, chytili se za ruce a s křikem vběhli do ledového moře. Pomáhalo to.

Po příjezdu do islandského „velkoměsta“ bylo příjemné jít poprvé na univerzitu, kde se to hemží úplně cizími lidmi a zahlédnout v davu nějakou tu známou tvář. Ano, člověk odjíždí na Erasmus a počítá s tím, že bude v situaci, kdy kolem nebude znát vůbec nikoho. Není to špatné. Ale i tak jsem za „svoje“ lidi

z Núpuru ráda. Snad i radši než za vytrénované islandské fráze.

I kurz byl skvělý a přínosný. Obzvláště když se chystáte studovat islandštinu, start je pak mnohem jednodušší. Ale předpokládám, že takových lidí z FHS moc nebude.

Islandština neláká masy. Je to „jazyk, kterým mluví pár lidí,“ řekla první demokraticky zvolená prezidentka na světě Vigdís Finnbogadóttir. Dodala, že to ale neznamena, že by byla islandština „malým jazykem“. „Pokud stačí islandština na to, aby do ní byl přeložený Shakespeare, je to velký jazyk. Jen jím mluví málo lidí.“

Když se tedy do islandštiny pustíte, riskujete, že ji příliš neuplatníte, pokud se na ostrov nehodláte přestěhovat nastálo. A vlastně můžete ještě mezi rizika zahrnout i fakt, že při ústní zkoušce klidně můžete omylem říct, že jdete na pláž spáchat sebevraždu a ani o tom nevíte. Opravdu to jde, můj učitel Gísli za mnou přišel s tím, že na tu skotskou rugbyistku Eilidh mám dávat pozor, jestli se půjdeme později projít...

Martina Černotová

studentka navazujícího magisterského oboru *Elektronická kultura a sémiotika*

Opustit rodný kraj a porozhlédnout se, jak se žije jinde, prožít to a pochopit, je velmi obohacující a inspirativní zážitek. Spousta věcí se náhle ukáže v úplně jiném světle: za něco jsme vděční, jiné věci se naopak jeví velmi neuspokojivě. Lidé, kteří cestují a zase se vrací, jsou velmi cenní, neboť mívají vůli i sílu dělat věci jinak a měnit je k lepšímu. Protože na vlastní oči viděli, že jinde to jde.

Óda na Kodaň a paradox homogenní rozmanitosti

Kodaň je jiná. Je živá, barevná, pulzující, přesto čímsi kompaktní. Je stálící mezi nejekologičtějšími a nejzelenějšími městy Evropy. Je metropolí v pravém slova smyslu, rájem cyklistů a mekkou gastronomie. Jen s tím se ale nespokojí. Má vysoké cíle. Jedním z nich je stát se do roku 2025 prvním uhlíkově neutrálním městem na světě.

Nejen proto se stala mou vyvolenou při výběru mého již druhého výměnného studijního pobytu v zahraničí. Ten první proběhl v roce 2013 v nedalekém švédském městě Malmö. Od té doby vše, co bylo švédské, bylo hezké, vše co bylo hezké, bylo jako švédské. A od září 2016 posouvám míru toho všeho hezkého o úroveň výš na skandinávské.

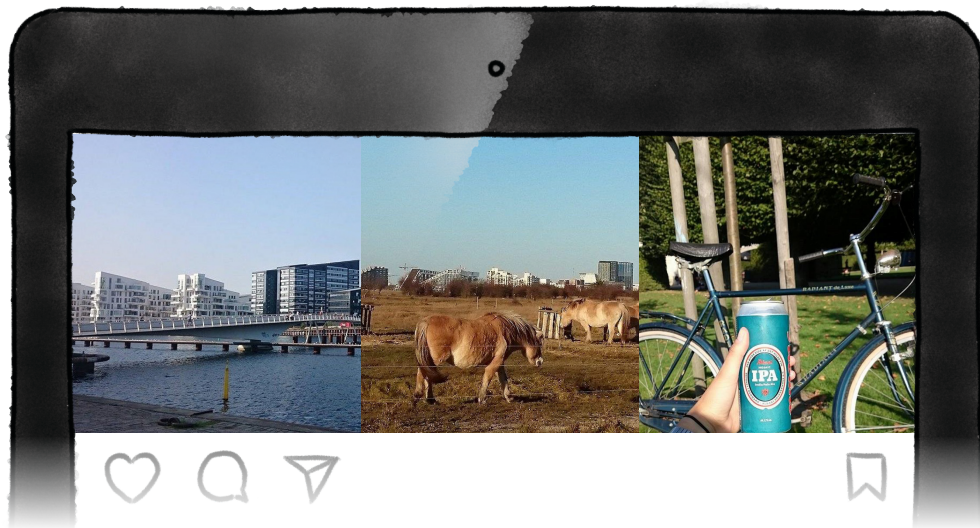
Co se mi na Kodani nejvíce líbí? Mimo cyklistickou kulturu, která dle Dánů není žádnou kulturou, ale genem, je to právě množství zeleně. Všudypřítomnost parků uprostřed moderní městské infrastruktury je to, co dělá Kodaň tak výjimečnou. V tomto ohledu sehrálo nejdůležitější roli městské plánování a vytvoření dokumentu, který obsahuje principy regionálního rozvoje území,

tzv. Finger Planu. Ten se snaží zabránit nekoordinovanému růstu města, který postrádá jednotný koncept. Mapa města připomíná ruku s prsty – jednotlivé prsty představují hlavní linky S-trains, kolem kterých plán umožní výstavbu a zároveň se tak elegantně zajistí dopravní dostupnost a zamezí přetíženost městské veřejné sítě. V prostorech mezi jednotlivými prsty se naopak nestaví – zamezí se tak nekontrolovatelnému rozpínání města do krajiny, zajistí dostatek zeleně a skvělou přístupnost krajiny. Jednoduché a funkční.

Kodaň je jedním z nejlepších příkladů důkladně promyšleného a funkčního územního plánování, které zajišťuje ty nejlepší podmínky pro život ve městě. Prosperita celého regionu se navíc výrazně zvýšila otevřením Öresundského mostu mezi Dánskem a Švédskem v roce 2010. Váš první větší výlet z Kodaně bude proto pravděpodobně směřovat do Švédska. Öresundský most je jedním z nejdelších mostů v Evropě. Má unikátní konstrukci, která je z části tvořena vysutými mosty, z části uměle vytvořeným poloostrovem a co je nejzajímavější, z části podmořským tunelem. Vlaky jezdí každých patnáct minut a cesta trvá půl hodiny. Z Kodaně vás vlak pod mořskou hladinou doveze do nejjihnějšího švédského města Malmö, a i když jste stále ve Skandinávii, budete si připadat tak trochu jako v jiném světě. Švédové jsou odlišní, řekla bych až speciálně odlišní. Jsou

precizní, umírnění, stále usměvaví, ale také tak trochu uzavření a tajemní. Vše funguje tak, jak má, jednou za čas se to ale může zdát jako stereotyp. Když se nám tenkrát v Malmö zastesklo po Praze, jeli jsme do Kodaně. Dánsko je nám oproti Švédsku v mnohém více podobné. Dánové svůj národ dobrovolně a v úctě stigmatizují jako „wet culture“. Kvůli pivu. Naopak ve Švédsku je poloviční prohibice a alkohol nelze koupit jinde než ve specializovaných obchodech Systembolaget, které mají navíc velmi omezenou provozní dobu. Stačí tedy znovu přejet Öresundský most a připadáte si víc jako doma. Švédsko ale určitě navštivte. Je to země krásná, s nádhernou a bohatou krajinou. A tím se dostávám k tomu, co se mi na Kodani (a obecně na Dánsku) vlastně nelíbí: i přes neskutečnou rozmanitost je paradoxně homogenní. Je to země placatá a kopec tu ani nehledejte. Až se o to pokusíte, zjistíte totiž, že jste ho už čtyřikrát přešli tam a zpátky, marně vyhlížejíce nějakou tu špičku.

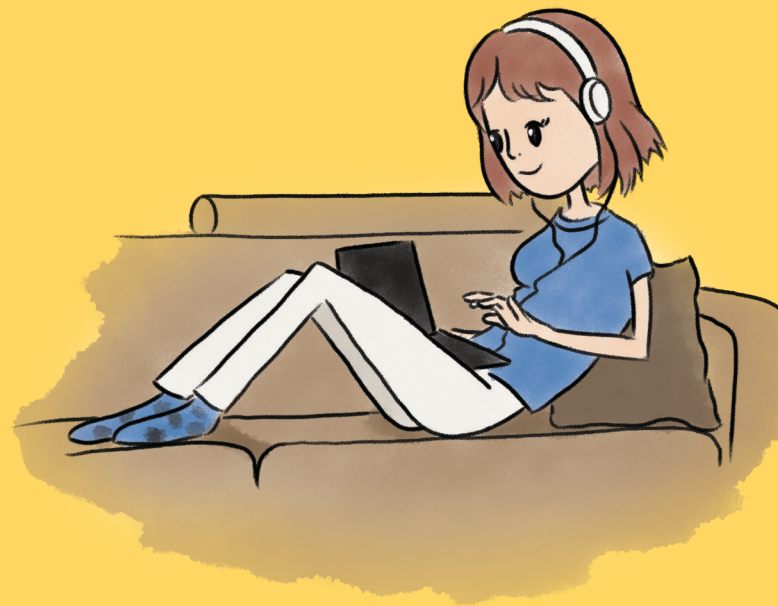
Kodaň vám každopádně učaruje. Chrání svou historii, ale nebojí se experimentů. Ztělesňuje souhru tradičního komfortu a moderní elegance. Každý si zde najde své. Velikostně je tak akorát, aby se všude dalo pohodlně dojet na kole. A co kolo a pivo? Platí tu nepsané pravidlo, že dokud jsi sám schopen na kole jet, jedeš. Předpokládá se totiž určitá míra sebereflexe. Kodaň je čistší Berlín, funkčnější Praha (ale bez kopečků a s čtyřikrát dražším pivem), je to město pro lidi. Město, kterému se člověk nemusí podřizovat. Stačí ho respektovat a učit se z něj.

Tereza Hodúlová

studentka navazujícího magisterského oboru *Sociální a kulturní ekologie*

Co platí o inspiraci zahraničím obecně, to platí dvojnásob o školství. Zažít, jak se „dělá univerzita“ jinde, může přichystat českým studentům nejedno překvapení. Bývá to však překvapení příjemné, neboť přináší rozhled a některé cenné dovednosti, které se na českých školách spíše nepěstují. Kromě toho, že po návratu ohromíte své spolužáky i vyučující, je i to prvním krokem ke změně k lepšímu.

Durham – TOP 10 vlastností z TOP 5 britské univerzity

Tak jsem v Durhamu 2 měsíce! Nemůžu uvěřit tomu, jak rychle to utíká. Už mi nedělá žádný problém se na přechodu koukat nejdřív doprava (dokonce mi začíná připadat divné jezdit vpravo) a prošla jsem zdejšími iniciačním procesem každého nově nastupujícího studenta – měla jsem „fresher’s flu“. Na začátku každého školního roku se posluchárny a třídy naplní zvukem kašlání, kýčání a popotahování, prostě spousta lidí na jednom místě a na podzim.

Čas strávený na Durham university si moc užívám, a to nejen proto, že je to jedna ze 100 nejlepších univerzit na světě – pro mne teda číslo 2, až po „Karlovice“ – a také je zařazena do 5 nejlepších univerzit ve Velké Británii. Pro mne je tu pár věcí, které Durham university dělají naprosto výjimečnou.

1 Hodiny, semináře a diskuze. Systém výuky je odlišný od toho, na co jsme zvyklí na našich vysokých školách. Předmět, který si zaregistrujete, se totiž skládá z přednášek a seminářů, které jsou věnované čistě diskusi. Západní školství je známé tím, že je diskutování otevřenější. Takže místo: „My

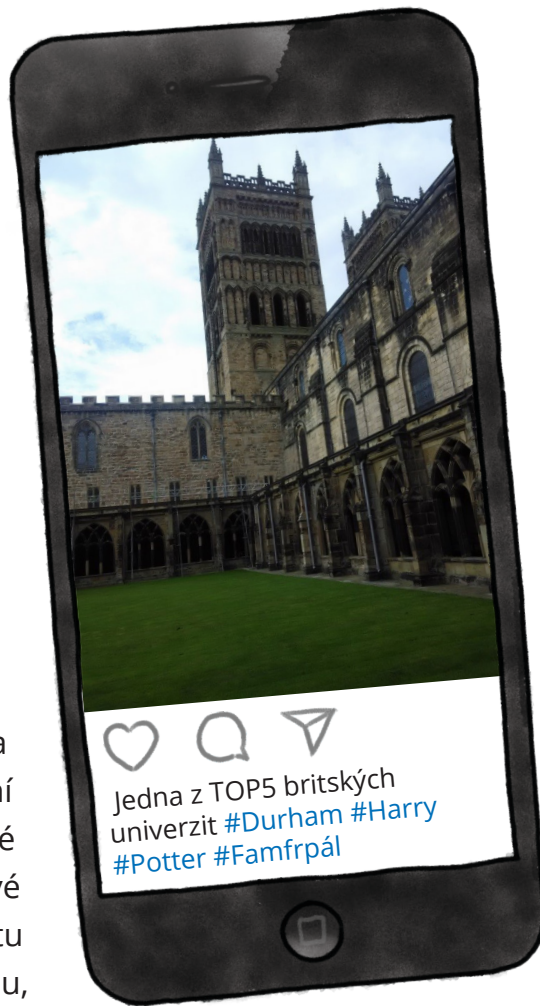
nechceme vědět, co vy si o tom myslíte.“, tu funguje: „Řekni nám úplně všechno a začni od toho, co jsi měla před rokem k snídani a proč!“ I když mi občas přijde, že si spolužáci cucají z prstu kdeco, naučila jsem se vyjádřit se a nestydět se za to.

2 Esej sem, esej tam. Výstupem ve většině předmětů je esej. Výhodné, což? Nemusíte se „šrotit“ do noci a bát se, že vám to do rána všechno vypadne z hlavy. Máte čas na to, co chcete psát, o čem chcete psát, jak to chcete psát atd. Ale ruku na srdce, kdo z nás dělá všechno včas, když je možnost to udělat noc před termínem? Naše termíny se blíží a řeknu vám, že tady se přes den brečí nad nenalezenou inspirací a v noci vyměňujeme žárovky, abychom mohli brečet do pěti do rána.

3 Kolejní systém. Durham university je třetí nejstarší univerzitou v Anglii – byla založená v roce 1832 – a funguje v ní starý kolejní systém, kdy jsou všichni studenti náhodně rozřazeni do kolejí, kde mají možnost společného bydlení, stravování a společného času atd. Když jsem se dozvěděla, že pojedu do Durhamu, byla jsem úplně hotová z toho, že budu chodit na univerzitu, kde jsou koleje jako v Harry Potterovi! Akorát jich je čtrnáct. A není to vůbec jako v Harry Potterovi.

4 Harry Potter. Tenhle fenomén je téměř symbolem novodobé Velké Británie. Pamatujete si na Olympiádu? Beatles, James Bond, Amy Winehouse, královna a Harry Potter. V Durhamu je Harry Potter velmi aktuální, vlastně většina erasmáků první dny nemluví o ničem jiném než o Harry Potterovi: „Víš, že se tady natáčel Harry Potter? V katedrále ta scéna z dvojky, kdy Ron začne zvracet slimáky!“

5 Spolky. Kromě toho, že je na Durhamské univerzitě kolejný systém, je tady i spousta spolků, které fungují jako sdružení pro volnočasové a zájmové aktivity. Takže jsou tu spolky folklórního tance, gospelu, swingového tance, dokonce létání, pletení a podobných adrenalinových sportů. V činnosti spolků nejsou téměř žádné zábrany, a proto tu pak vedle „normálních“ spolků můžete najít sdružení jako spolek přátel cideru, spolek

pro pojídače dortů, spolek pro milovníky čokolády nebo spolek koktejlů. A samozřejmě spolek Harryho Pottera.

6 Knihovna. V kampusu univerzity se nachází knihovna Billa Brysona. Miluju to tu! Je tu ticho, klid, café latté za dvě libry a studijní místa s nejlepším výhledem na park a katedrálu – kde se natáčel Harry Potter. Dokonce tu mají takové ty malé fontánky na pití, které jsem viděla jen v soudních budovách v amerických filmech, měkká křesla a gauče a brýlaté paní, které ve vozíčkách rozvázejí a řadí knížky zpátky do regálů. Knihovna vypadá skvěle, je výborně vybavená a hlavně tu najdete všechny knihy, které ke studiu potřebujete, vlastně i ty, které nepotřebujete. Jsou tu tituly v čínštině, němčině, ale i v češtině – ty, české, které jsem našla, byly o pohřbívání.

7 Internacionální bydlení. Skvělou věcí ve Velké Británii je to, že je tu spousta cizinců, což znamená spoustu zajímavých lidí, kamarádů a informací. Já bydlím s Číňankou, Ukrajinou, Švédem a Francouzku s marockými kořeny – popravdě na první pohled nevypadá vůbec marocky, má ale skvělé marocké pyžamo, které jí opravdu závidím. Pořád se dozvídám něco nového – ve svém životě jsem neřekla „vážně?!“ tolikrát jako tady – ale můžu i něco nového předat. Moje spolubydlící z Ukrajiny také studuje v Praze na FHS. Spolu se

bavíme česky a Margarita si pochvaluje, že si může češtinu udržovat. V praxi to funguje asi takhle: „Anežka, aha znamená u vás jo? - Ne, ale znamená to, že jsi něco pochopila. – Aha! – Přesně tak, bejby.“ Nebo když Margaritě upadne jídlo: „Já jsem ale svině. – Ne nejsi, ale jsi prase.“

8 Sport. Když jsem své britské kamarádce řekla, že na českých školách se změnila osnova a byly vyřazeny kotouly, smíchem brečela: „Ty jsi fakt vtipná!“ Smutné je, že jsem mluvila pravdu. V Británii ke „sportovní výchově“ přistupují úplně jinak. Všichni, opravdu všichni dělají od útlého věku nějaký sport, ať už fotbal, lakros, volejbal nebo „roztleskávačství“ – pardon, jinak to neumím pojmenovat. I já jsem se zapojila do této tradice svého nového domova a skončila jsem se zablokovaným krkem.

9 Famfrpál a rugby. Ano čtete správně, famfrpál. Durham university má kromě „spolku Harryho Pottera“ i „famfrpálový spolek“. Popravdě to nemá takový „odpich“ jako ve filmu, protože to vlastně s famrpálem až na jméno nemá nic společného. Prostě banda lidí, kteří běhají po hřišti s košťaty mezi nohama, hází míče do branek a po sobě. Pro druhý sport mám více pochopení. Rugby je totiž tradiční britský sport a musím říct, že to těm našim klukům durhamským jde! A je fajn si dát pivo, sprostě si zanádat a koukat na zablácené chlapy,

jak se perou o míč, se kterým už někdo jiný běží do brankoviště.

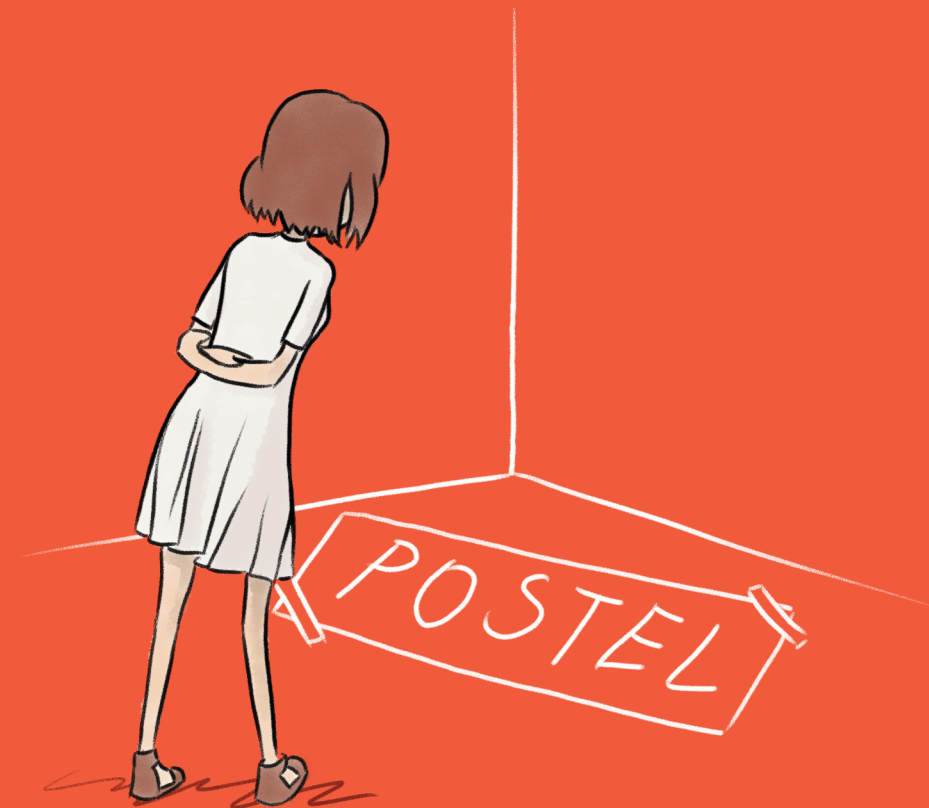
10 Pigeon holes. Nejen systém výuky je tu jiný, i systém odevzdávání prací se liší. Kromě toho, že musíte práci nahrát do systému – nic nového – musíte práci odevzdat do tzv. pigeon hole. Na chodbách se nacházejí dřevěné poštovní schránky, kam hodíte vytištěnou verzi vaší práce. Já jim moc nedůvěřuji, protože každý, kdo mě zná, ví, že jsou dvě věci, ze kterých mám opravdu, ale opravdu strach – z balónků a z holubů!

Anežka Mejzrová

studentka navazujícího magisterského oboru *Obecná antropologie - integrální studium člověka*

Příležitostí k sebepoznání a osobnímu růstu jistě najdeme dost i doma, zahraničí je ale zpravidla nabízí v jaksi zhuštěné, někdy až destilované podobě. Chcete se postavit na vlastní nohy, lépe poznat sebe sama, ukázat, že tohle dokážete a umíte se o sebe postarat? Ideální příležitost. Až se vrátíte, budete moct hodiny a hodiny vyprávět vtipné historky o tom, co se vám všechno přihodilo.

Važ si své koleje aneb jak si najít ubytování v Japonsku

„Zážitky nemusí být dobré, hlavně, že jsou intenzivní.“ To je asi jediný přístup, jak dočista neztratit hlavu při hledání ubytování v Japonsku. Není to totiž žádný med. Jakožto cizinec přijíždějící na krátkou dobu totiž čelíte mnohým strážním:

- Nemáte vysoký korporátní plat, takže si nemůžete dovolit drahý expatský byt, na který se často nevztahují níže uvedené problémy.
- Chcete byt na rok či jen na půl roku, ne na dva roky, které jsou standardní dobou nájemní smlouvy.
- Jste cizinec, jste tedy pro většinu majitelů nedůvěryhodný.
- Jste cizinec bez pracovní smlouvy, takže vám nejde „vypapírovat“ státní byt.
- Jste cizinec bez kontaktů, nemáte tak ručitele japonské národnosti, kterého většina majitelů vyžaduje. (Univerzity ale mívají různé typy pojištění či smluv s lokálními realitními kancelářemi, takže se za vás občas může zaručit vaše instituce.)
- Měli jste ten nešťastný nápad, že jste se rozhodli spolubydlet s někým, kdo není váš manžel či manželka (to bývá problém u ručení institucí, pokud všichni nestudujete na té stejné).

Pronajímání bytu se děje prakticky výhradně přes realitní kancelář – často jsou stejné byty v nabídce u různých kanceláří. „Realiták“ samozřejmě neumí anglicky, nebo jen symbolicky, a jak moc se bude snažit se s vámi dohodnout rukama nohama a Překladačem Google, záleží na něm. Japonsky hovořící kolega japanolog pomůže, ale příliš nezvýší vaši kredibilitu, ideální je přesvědčit nějakého kolegu Japonce. Všichni se pak cítí lépe a vaše šance najít bydlení raketově stoupají. Realitka také předem vyfiltruje majitele, kteří by cizinci byt rozhodně nepronajali, chtějí jenom jednoho svobodného člověka, nechtějí studenty, nechtějí v bytě muže apod.

Takový inzerát na byt má různé kolonky na poplatky:

- měsíční nájem (ale ten, jak časem zjistíte, platí pro periodu dvou let, pokud chcete byt na dobu kratší, platíte penále ve výši měsíce až dvou nájmu)
- provize pro realitní kancelář
- provize pro majitele
- divná záloha pro ručitelskou firmu
- pojištění proti přírodním katastrofám
- poplatek za úklid veřejných prostor (pokud je to jednotka v „luxusnějším“ bytovém domě)

Zálohy na energie se platí podle spotřeby. Některé poplatky vyskáčou až při hovoru s „realitákem“, takže z celkem optimistických 40 000 JPY nahoře v kolonce měsíční nájem je po sečtení a rozpočítání najednou klidně dvojnásobek. A to ve chvíli, kdy se vámi jako cizincem někdo chce vůbec zabývat a nezešílíte z toho, že všichni mají na všechno dost času.

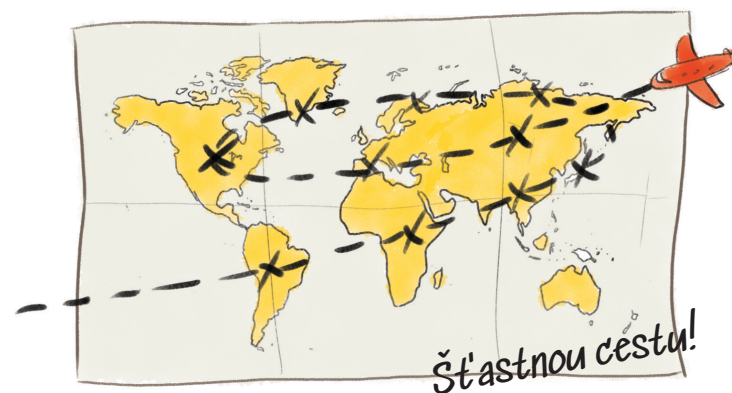
Možností druhou je poohlédnout se po různých mládežnických centrech (Youth Centers), centrech pomáhajících cizincům (v Kóbe funguje např. Kobe International Community Center), dlouhodobých hostelových pronájmech apod. Sleva za dlouhodobý pronájem hostelu se občas vyplatí – pokud přeci jen seženete byt, zjistíte, že sice máte kuchyňskou linku a dřez,

ale sporák, ledničku a postel by pohledal. K nezaplacení se pak ukáže síť second-hand obchodů HardOFF a různé FB skupiny jako „Kobe Sayonara Sale“.

Dobrou zprávou je, že tímhle martyriem si projde jen ten, kdo v Japonsku nedostane nebo nechce kolej (třeba dělá terénní výzkum nebo vyjel na free mover). Vyjíždíte-li přes bilaterální dohodu na studium, nabídnou vám kolej. Važte si jí. I když je nepohodlně daleko od univerzity.

O cestování už nemusíte jen číst a snít. Fakulta disponuje mnoha možnostmi, které umožňují jejím studentům za významné finanční podpory studijně vyjet do Evropy i mimo ni (jen v Evropě můžete vybírat mezi více než 50 univerzitami, s nimiž má fakulta uzavřeno partnerství.) Stačí jich jen využít a obohatit tak sebe i ostatní.

Veškeré důležité informace naleznete na internetových stránkách Zahraničního oddělení FHS UK: <http://fhs.cuni.cz/FHS-161.html>

Více se můžete dozvědět i od zahraničních studentů z daných partnerských univerzit, kteří na FHS přijíždějí na semestr nebo na celý rok. Budete se s nimi potkávat na kurzech FHS vyučovaných v cizích jazycích. Díky těmto kurzům si také budete moci vyzkoušet studium v angličtině ještě předtím, než sami odjedete. Další příležitostí, jak se se zahraničními studenty seznámit, je stát se jejich *Buddym*, průvodcem, který jim pomůže lépe se zorientovat v cizí zemi a na UK.

Alexandra Lichá

studentka doktorského oboru *Integrální studium člověka - obecná antropologie*

Zdroj textů:

Blog hledající smysl

Blog o FHS UK, studentském
životě a humanitním vědění

www.fhsukblog.blogspot.cz

© Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy

www.fhs.cuni.cz

Praha 2017

Sledujte nás na sociálních sítích:

www.facebook.com/FHS.UK

www.instagram.com/fhs_charlesuni

www.twitter.com/fhs_uk

www.youtube.com/channel/UCuy8e0TQ_3UguXBYg5jvXJA

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

